

[Ole Bjørn Kraft.]

Nationen skal betale den Oprustning, som alle indrømmer er nødvendig, som skal dække en Tilbagegang gennem 18 Aar, det er urimeligt, fordi Politikerne har set forkert paa den politiske Udvikling, at lægge en tung Byrde over paa nogle ganske faa Aargange Skatteydere.

Derfor er det fuldstændig urimeligt og naturligt, at man udstrækker den Byrde, der her er opstaaet, over et langt Aaremaal. Vi har altsaa foreslaaet 20 Aar. Vil man ikke det, men ønsker, at de næste fem Aargange skal betale det hele, er vi villige til at drøfte dette Spørgsmaal med Regeringspartierne.

Vi har aldrig et Øjeblik benægtet, at taget over den Periode, som Forsvarsministeren sagde, er Udgiften de Beløb, som her blev nævnt. Vi finder blot, at vort Standpunkt er det rimeligste ud fra ethvert Synspunkt, og kan ikke begribe, at Regeringspartierne pludseligt gaar saa voldsomt imod det som noget fuldstændig uantageligt. Regeringspartierne skulde mindst af alle gøre det, fordi de har Hovedansvaret for, at Situationen er saa alvorlig, at vi skal bruge alle disse Penge. Hvis de Herrer havde været fornuftige i disse Aar, havde ladet være med at klynge sig saa voldsomt til deres forkerte Teorier, saa havde vi faaet en jævn Udvikling, saa havde vi ikke været stillet over for Nødvendigheden af en hastig Opbygning. Derfor skulde de Herrer være forsigtige med at være saa uimodtagelige for Argumenter i denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. Rager nævnte noget om Uddannelsestiden som Argument over for vor Kritik af, at Uddannelsestiden for Hæren ikke er længere. Det ærede Medlem fremdrog nogle Oplysninger om Uddannelsestiden i Sverige og Holland. Disse Oplysninger er ganske rigtige; de har foreligget i Udvalget og har været tilgængelige for alle, men man kan ikke bruge dem til Sammenligning paa den Maade, som det ærede Medlem gjorde. Det er nemlig ikke ligegyldigt, naar Rekrutter skal uddannes, hvilke Befalingsmænd der er til Raadighed for denne Uddannelse, om der er ganske faa Befalingsmænd, eller om der er et rigeligt Antal. Og her er Kadrerne i Sverige langt stærkere, Befalingsmændenes Antal langt betydeligere end foreslaaet efter Regeringspartiernes Forslag.

Det var de Bemærkninger af mere saglig Natur, jeg havde at gøre om Enkeltheder til det ærede Medlem Hr. Rager.

Jeg skal derefter vende mig til nogle af de principielle Betragtninger, det ærede Medlem fremsatte over for det konservative Forslag, idet han jonglerede med, at det paa den ene Side ikke var vort principielle Forslag, og paa den anden Side, at det var alt for vidtgaaende Forslag, at det var Mening, at vi vilde trække Regeringspartierne over til dette urimelig store Forslag og alligevel ikke vilde staa paa det.

Det konservative Forslags Udformning har været bestemt af to Hensyn. Det ene er Hensynet til at naa et politisk Resultat, Bestræbelsen for at fremsætte et Forslag af en saadan Karakter, at den Henviisning til den økonomiske Byrde, som stadig har været Regeringens eneste Argument, efter vor Opfattelse ikke kunde bruges; thi det konservative Forslag paalægger ikke det danske Folk en Skattebyrde, som henset til, hvad man her i Landet ellers bruger paa en lang Række Omraader, og til hele vor økonomiske Stilling er en saadan, at Landet ikke kan bære den. Det andet er Hensynet til, hvad det rent praktisk er muligt at skabe inden for Hæren og Søværnet i den 5 Aars eller 8 Aars Periode, som er foreslaaet, og saaledes som Forslaget derfor i Dag foreligger, er det Udtryk for, hvad Konservatismen er rede til at staa paa og forsvare, og hvad vi mener det muligt for os at gennemføre i den Periode, Loven skal gælde.

Denne 5 Aars Periode har vi fastsat dels med Henblik paa, at den militærtekniske Udvikling gaar saa hastigt. Vi har alle Erfaringer i den Henseende; man behøver blot at tænke paa den Maade, man omtalte Flyvervaabenet paa i 1932 og i Dag, 5 Aar efter, for at vide, hvor hastigt et nyt Vaaben pludseligt kan udvikle sig. Men ogsaa vore politiske Erfaringer viser, at det ikke er sandsynligt, at den danske Rigsdag har nogen Mulighed for at kunne skønne med Hensyn til disse Spørgsmaal meget mere end 5 Aar ud i Fremtiden. Vi har tit vedtaget Lovforslag, som tilsyneladende skulde vare evigt, men de er alle blevet revideret inden 5 Aars Periodens Udløb. Det gælder før Krigen; Ordningen af 1909 blev meget stærkt udviklet under Krigstiden. Det gælder 1922-Ordningen, og det gælder ogsaa 1932-Ordningen. Det er rimeligst at nøjes med at vedtage et Forslag for den 5-aarige Periode, som her er fastlagt. Naar denne Periode er udløbet, skal den danske Rigsdag paa ny tage Stilling til denne Sag. Det danske Folk vil da beslutte, hvordan Udviklingen videre skal forme sig.